

EMEKÇİ'den

MOFAKTOP



ÖZEL SAYI

Direnisteki Tuğbay işçilerini destekliyelim!

Epengleden 110 işçi atıldı. Northner'den 26, Çiftgeyik Karaca'dan 15, Örsçelik fabrikasından da 90 işçi, Birinde işçiler direndiler ve kazandılar. Birinde hâlâ direniyorlar. Diğerinde ise doğru mücadele şeklini seçmediklerinden başarıya ulaşamadılar.

Kartal Maltepe'de Tuğbay fabrikasından atılan 42 işçi de diğerleri gibi kaderlerine terkedildiler. Basına başvurdular. Ses yok. Sendikaları sarı Tek-Met-İş'e başvurdular. Ses yok. Bölge Çalışma Müdürlüğüne başvurdular. Yine ses yok. İşsizliğe, açlığa terkedilmişlerdi artık. Ne yapacaklardı? Susarak kaderlerine razı mı olacaklardı? Yoksa birlik olup direnecekler miydi? Bakalım hangi yolu seçtiler?

GÜNEŞ ALTINDAKİ GÜNLER, ALNIMIZIN TERİNİ KURUTMAYACAK ELİMİZİN NASIRINI SİLMEYECEKTİR!

«İşçi kardeşlerimiz. Okuyacağınız bu olaylar, ne birinci ne de sonucudur. Türkiye'mizde sorumluluk taşıması gereken insanlar sorumluluktan kaçtıkça, bizleri aç, işsiz bırakan patronlar, işçileri ezmeye devam edecektir. Ve biz işçiler kendi davamıza kendimiz sahip çıkmadıkça, bu böyle gidecektir. Bu gü-

ne kadar çok bekledik. Bizden yana olan çıkmadı. Sonunda anladık ki bu iş bizim işimiz. Aramızdan üç arkadaş ölüm orucuna başladı. Sonuna kadar direnmeye kararlıyız. Patronu dize getirmeye karar verdik. Bütün yasal yolları deneyeceğiz.

Burada bütün işçi arkadaşlarımıza görev düşüyor. Şunu iyice bilmeliyiz. «Bugün bana, yarın sana», bugün ben işten atıldım, yarın sen atılacaksın. Susacak mıyız. Boyun mu eğeceğiz. Sıranın bize gelmesini mi bekleyeceğiz. Hayır arkadaşlar! Bu dava hepimizin davası. Hepimiz aynı şekilde sömürülüyor eziliyoruz. Bizi ezerken ayrıcalık tanımıyorlar. Hem de bütün patronlar birleşmişler, bizleri örgütlü olarak sömürüyorlar. Gün olmuyor ki bir fabrikada işçi atılmasın, fabrika önüne panzerler dikilmesin. Bizler birbirimize destek olmadıkça, birlikte mücadele etmedikçe bu böyle sürer gider.

«Evet işçi arkadaşlarımız! Biz ölüm orucuna başladık. Yanımızda sizleri de görmek istiyoruz. Yüzkarası olan bu durumu ortadan kaldırmak için, bütün işçi arkadaşlarımızı bizleri desteklemeye çağırıyoruz.»

AYDA 250 LİRAYA İŞÇİ ÇALIŞTIRILIR MI?

«Tuğbay Sanayii fabrikasında 60 işçi çalışıyorduk. İşveren kanunsuz, olarak, ayda 250 liraya işçi çalıştırıyordu. Altı senelik işçi arkadaşımıza, hâlâ asgari ücretten maaş veriyordu. İşe girerken, fazla mesai yapacağım diye imza atmamış arkadaşlarımızı Patron «mesai yapmazsan seni işten atarım» diye tehdit ederek zorla çalıştırıyordu. Patron; zam istediğimiz zaman «işte kapı, çıkışını al git» diyordu. Hiçbir işgüvenliğimiz yoktu. Viziteye çıktığımız zaman, İşverenin adamı bize küfür edip kâğıdı imzalamıyordu. Zehirli maddelerin arasında çalışanlara yoğurt bile verilmiyordu. Sık sık iş kazaları oluyordu. Bozuk makinelerde çalışan arkadaşlarımızın parmakları kesildi. Soru soran olmadı. İşte böyle bir işyerinde sendika kurmayı da ne yapacaktık?

SENDİKA SEÇME ÖZGÜRLÜĞÜMÜZ BİZİM YASAL HAKKIMIZ

«İşte biz bu uygulamaları önleyebilmek amacıyla, sendikalaşmaya karar verdik. Sendika seçme özgürlüğümüzü kullanmaya kalkınca olanlar oldu. Tek-Met-İş sendikasına 40 arkadaş üye olduk. Fakat Bölge Çalışmadan yetkimiz gecikti. Sendika başkanı da yetkiden önce üye bildirimini yapınca, patron «iş yolsuzluğu var» diyerek yedi işçi arkadaşımızın işine son verdi. Tek-Met-İş'e gittik. Toplu halde viziteye çıkın dedi. Viziteye çıkan arkadaşlar ertesi gün geldiğimizde kapıları kapalı bulduk. Patron eylem yaptığımızı ve işgüvenliğini sarstığımızı söyleyerek, Maltepe karakoluna olayı kanunsuz gösterttirerek zabıt tutturmuş. Ve bize patronun müdürü «patronun lokavt kararı aldığını ve işçi çalıştırmayacağını» söyledi. Yani yedi kişiden sonra 32 arkadaşımızın daha işine son verildi. İş akidlerimiz tazminatsız olarak fesh edildi. Kapının önünde öğleye kadar bekledik. Patron öğleden sonra polis getirterek işçiyi dağıtmaya çalıştı. Biz de bunları noter vasıtasıyla tesbit ettirdik. İşveren verdiği ifadede lokavt yapmadığını, işçilerin kanunsuz olarak grev yaptığını söyledi. Biz de ilgili makamlara gittik. Basına haber verdik. Fakat hiç bir ses çıkmadı.

Devamı arka sahifede



DAYANIŞMA GREVİ HAKKI UGRUNA MÜCADELE

İşçi sınıfı bir bütündür. İşçiler patronlara karşı birlik ve beraberlik halinde mücadele ederler. Bu mücadelelerden de biri grevdir. Grev işçinin bir direniş biçimidir. Ama yalnız kendi fabrikasında sömürüye başkuya karşı grev yapmak yetmez. İşçi sınıfı bir bütün olduğuna göre, bütün işçilerin sorunu aynıdır. «Başkalarından bana ne» gibi yanlış bir tutum içine girmemeliyiz. Nerede olursa olsun bir işçi direnişi, bizim de direnişimizdir. Görevimiz direniş halindeki işçi kardeşlerimizle dayanışma halinde olmaktır. Bu görevi yerine getirebilmek için DAYANIŞMA GREVİ HAKKI İÇİN MÜCADELE ETMEK, BU HAKKI KAZANMAK ZORUNDAYIZ.

Nedir dayanışma grevi?

DAYANIŞMA GREVİ, patronların her türlü oyunlarına karşı işçilerin tek bir yumruk gibi dayanışması, karşı durması hakkıdır.

DAYANIŞMA GREVİ, işverenin oyunu sonunda aylarca uzayan bir greve, toplu işten çıkarılıp işsiz bırakılmaya ve benzeri olaylara karşı, öteki işyerlerinde çalışan bütün işçilerin işi bırakmaları ve arkadaşlarının haklı mücadelelerine omuz vermesidir.

DAYANIŞMA GREVİ, patronun işçiyi sömürme, işsiz ve aç bırakma hakkına karşı bütün işçilerin ŞARTELLERİ İNDİRME HAKKIDIR.

DAYANIŞMA GREVİ GEREKLİDİR! Çünkü:

Dün Beko'da, Ülker'de, Notrher'n'de işçilerin başına inen copların, YARIN bir başka fabrikada senin ya da benim başıma inmeyeceğini kim garanti edebilir?

DAYANIŞMA GREVİ HAKKI bir yerde çalışanlara uygulanan zulme ve baskıya karşı bütün emekçilerin ortak direnişidir.

Tuğbay işçileri emekçi kardeşlerine sesleniyor: Vatanın her hangi bir yerinde işçinin sendikal haklarının çiğnenmesi bütün işçilerin mesesidir. Bugün ona yarın bana. İşçilerin mücadelesi bir bütündür. «Bana dokunmayan yılan bin yıl yaşasın» gibi bir tutum içine girmeyelim. O faşizm yılanı işçi sınıfının vücudunu hangi noktadan sokarsa soksun, bütün gövde acıyla kıvrılır. Bu nokta bugün Tuğbay'dadır. Yarın başka bir yerde. Türkiye işçi sınıfının birlik ve dayanışmasını ispatlamak için payımıza düşeni yapalım.

TUĞBAY'DA DİRENİŞ VAR!

TUĞBAY'LI İŞÇİ KARDEŞLERİMİZİ DESTEKLEYELİM!

Direnisteki Tuğbay işçilerini destekliyelim

di. İki üç satırla bahsettiler. Kimse bize yardım ellerini uzatmadı. Bu patronun ilk işten atma olayı değildir. Daha önceleri de toplu halde işçi atı. Ama şimdiye kadar kimse mücadeleye etmedi.

ÖLÜM ORUCUNA BAŞLADIK!

«Belki bizle bir ilgilenen çıkar diye çok bekledik. Fakat artık karar verdik. Sesimizi ne pahasına olursa olsun duyuracağız. Ve direnenek duyuracağız. Şimdilik ölüm orucuna başladık. Sonuna kadar yılmadan direneceğiz. Bu işte daha yeniyiz. İlk defa başımıza böyle bir şey geliyor. Onun için bazı yanlışlıklar ettik. Ama şimdilik bu iş böyle yürüsün. Daha sonra yapacağımızı biliyoruz. Bildiğimiz tek şey var ki, o da kendi davamızı ancak kendimiz savunabiliriz.

40 arkadaş beraberlik içinde, hakkımızı alana kadar direneceğiz. Her sabah fabrikanın önünde aç, susuz, parasız bekliyoruz. Ama bunların hiçbiri bizi yıldırılmayacak. Biliyoruz ki başka fabrikalardaki işçi kardeşlerimiz bizi yalnız bırakmayacaklar. Sizleri, devrimci, basını, ve işçi kuruluşlarını, bizleri desteklemeye çağırıyoruz. Çalışma Bakanlığının da en kısa zamanda gerekli tedbirleri almasını bekliyoruz.

İŞÇİ KARDEŞİ!

**KENDİ DAVANIN BİR PAÇASI OLAN
TUĞBAY'LI İŞÇİ KARDEŞLERİNİ
SENDE DESTEKLE!**

TUĞBAY'LI İŞÇİLER

SARI SENDİKACILAR NE DİYORLAR!

Tuğbay fabrikasının işçileri işyerindeki baskıları biraz da olsa önleyebilmek amacıyla sendikal olmaya karar vermişler. Ancak hangi sendikanın kendileri için daha yararlı olabileceklerini bilmediklerinden sarı Tek-Met-İş sendikasına gitmişler. Yedi işçinin atılması üzerine bu sarı sendikanın işçilere çözüm yolu olarak gösterdiği «viziteye çıkmaları» akli, toplu halde işten atılmalarını kolaylaştırmış. Etkili hiçbir tedbir almayan bu sendikacılarla konuştuk. Verdikleri cevaplar onların ne kadar işçilerin yanında olduklarını, onları ne kadar savunduklarını, bir ölçüde de olsa, gösteriyor.

TUĞBAY İŞÇİSİ: «KANUNSUZ LOKAVT UYGULAMALARI NE ZAMAN SONA ERECEK?»

Atılan işçilerden biri anlattı, anlattı ve en sonunda öfkeli öfkeli sordu «bu kanunsuz

lokavt uygulamaları ne zaman sona erecek?»

Lokavt aslında haksız ve kanunsuz bir uygulamadır. Hiçbir uygar ülkede yoktur. Ama bu haksız uygulamayı bizim para babaları kitabına uydurmuşlardır. Patronların parlamentodaki adamları, grev hakkının yanında lokavtı da yasalaştırma çağrışılığına düşmüşlerdir. Oysa grev hakkı işçinin en ilkel bir hakkıdır. Ama patronların yüzlerce, binlerce işçiyi soğakça atma, işsizliğe ve açlığa terketme hakkı yasal olamaz. Bu niçin böyle olmuştur.

Bugün bizler hakkında karar veren parlamentoda kaç tane işçi sınıfının, yoksul köylünün gerçek temsilcisi var? Ezilen tüm Türkiye halkını bir avuç işbirlikçi patron, toprak ağası yönetiyor. Amerikan uşağı partiler mi, biz emekçilerden yana kanunlar çıkaracak? İşbirlikçi patronlar mı lokavtı kaldıracak? Kendi çıkarlarını kendileri mi değiştirecek? Elbette ki hayır. O halde ne yapmak gerek?

Bugünkü şartlarda, Türkiye'de biz işçilerin bilinçli ve kararlı mücadelesi olmadan parlamentodan lokavtın kaldırılmasını beklemek bir hayaldir. O halde yapacağımız iş, lokavtın kaldırılması için bilinçli ve kararlı olarak mücadele etmektir.

Peki nasıl mücadele edeceğiz?

Öncelikle şunu iyi bilmeliyiz ki, iyi müca-

delemek ve başarabilmek için herşeyi iyi bilmeliyiz, öğrenmeliyiz. O halde ilk yapacağımız işlerden biri herşeyi öğrenmeye ve bilmeye çalışmaktır. Bilelim ki, patronun yaptığı işleri görebilelim, dostumuzu düşmanımızı iyi tanıyabilelim.

İşçiler hep birlikte üretirler ve hep birlikte de sömürülürler. Patronlar ise sömürü düzenlerini devam ettirebilmek için kendi mesleki ve siyasi kuruluşlarında örgütlenirler. Ve biz işçilere karşı da örgütlü olarak mücadele ederler. Eğer biz işçi sınıfı olarak bu sömürü ve baskı düzenine ve bir uygulaması olarak lokavta karşı mücadele edeceksek kendi mesleki ve siyasi kuruluşlarımızda örgütlenmeliyiz. Yani ekonomik haklarımızı alabilmek için gerçek devrimci sendikalarımızda, siyasi haklarımızı alabilmek ve halkın iktidarını kurabilmek için de kendi siyasi partimizin önderliğinde mücadele etmeliyiz. Patronların en büyük korkusu işçi sınıfını karşısında birlik olarak görmektir.

Sahibi: M. L. KIYICI

Sorumlu Yazı İşleri Müdürü: S. ASLAN

Adres: Yerebatan cad. 43/2 Sultanahmet/İST.

Dizgi-Baskı: YELKEN Matbaası

Baskı tarihi: 8/4/1975

EMPERYALİZMİ KİM KAPI DIŞARI EDECEK?

PATRON, AĞA SÖMÜRÜ VE BASKISINA KİM SON VERECEK?

TAM BAĞIMSIZ VE GERÇEKTEN DEMOKRATİK TÜRKİYE'Yİ KİM YARATACAK?

TÜRKİYE'MİZİ SOSYALİZME KİM GÖTÜRECEK?

İŞÇİLER, KÖYLÜLER, TÜM EMEKÇİ HALKIMIZ-

NASIL?

KENDİ SİYASİ PARTİLERİNİN DİSİPLİNİ ALTINDA, BİRLİK HALİNDE SAVAŞARAK.

O HALDE:

İLK GÖREVİMİZ İŞÇİLERİN, YOKSUL KÖYLÜLERİN SOSYALİST PARTİSİNİ YARATMAKTIR.

O HALDE:

TÜRKİYE EMEKÇİ PARTİSİNİ TÜM ÜLKE DÜZEYİNDE EL BİRLİĞİ İLE KURALLIM.

ONU ÖNCÜ İŞÇİLERİN VE ÖNCÜ YOKSUL KÖYLÜLERİN SOSYALİST PARTİSİ DURUMUNA YÜKSELTELİM.

BUNUN İÇİN:

DEMOKRATİK HAK VE ÖZGÜRLÜKLERİ SON KATRESİNE KADAR KULLANALIM.

ELİMİZ HALKIMIZIN NABZINDA FAŞİZMİN ÜSTÜNE ÜSTÜNE YÜRÜYELİM!